

Homilia de Mons. Sebastià Taltavull, bisbe de Mallorca
Missal Crismal
Catedral de Mallorca, 13-IV-2022

Is 66, 1-3a; 6a.8b-9. *El Senyor m'ha ungit i m'ha enviat a curar els cors adolorits.*

Salm 88. *L'he ungit amb l'oli sant perquè la meua mà estigui amb ell per sempre.*

Ap 1,5-8. *Ell ens estima i ens ha alliberat per a fer de nosaltres uns sacerdots dedicats a Déu.*

Lc 4,16-21. *L'Esperit del Senyor repòs sobre meu ja que ell m'ha ungit. Avui s'ha complert!*

Compromesos en una pastoral de proximitat amb gust d'Evangelí

En un gest significatiu de comunió, la nostra Església de Mallorca, unida a les altres Esglésies del món, celebra haver rebut de l'Esperit Sant la unció que la capacita per curar els cors adolorits i proclamar un temps d'amnistia general, on el diàleg, la misericòrdia, la reconciliació i la pau s'hi hauran fet presents. **La força interior de la vida eclesial avui és especialment significada per la unció amb l'oli sant, unció que ens recorda la dignitat profètica, sacerdotal i reial del poble dels redimits.** Unció que introdueix a la vida cristiana en el cos dels catecúmens com a força per a vèncer els embats del mal. Unció que és consagració per a la missió de tot *batiat* i de forma especial en el sagrament de la *confirmació* i de l'*orde sacerdotal*. Unció que arriba als *malalts*, a fi que sentin alleujament dels dolors del cos i protecció de l'esperit. Tot en el marc d'una Església que prega i convida a la pregària centrada en Jesucrist per a comunicació del seu Esperit.

Em vull fixar especialment i de forma prioritària, en la **unció dels malalts**. Forma part dels nostres deures pastoral allò que sant Jaume exhorta a la primera comunitat: «*Si entre vosaltres hi ha algú que està malalt, que faci cridar els qui presideixen la comunitat perquè l'ungeixin amb oli en nom del Senyor i preguin per ell. Aquesta pregària feta amb fe, salvarà el malalt: el Senyor el posarà bo i li perdonarà els pecats que hagi comès*» (Jm 5,13-15). Demanem-nos com va aquesta pràctica entre nosaltres i quina sensibilitat hi ha. Els primers dies de la *invasió a Ucraïna*, ens arribava la notícia que més de 6.000 capellans, religiosos i religioses quedaven al país per atendre els seus conciutadans que manifestaven la necessitat d'ajuda espiritual i citaven textualment junt amb l'administració dels sagraments, entre ells la *unció amb l'oli sant*. Responia literalment a la missió de Jesús i ja anunciada per Isaïes: «*El Senyor m'ha ungit i m'ha enviat a curar els cors adolorits*» (1ª lectura i Evangelí)

La imatge de **Jesús ungit i consagrat per ungir el seu poble**, començant pels més necessitats, ens ompl d'esperança i ens assenyala el camí a seguir en aquests moments de crisi global. També **nosaltres som ungits per a curar i alliberar, som ungits per a ungir**. Una crida amable, però urgent a promocionar una *pastoral de la salut i de la caritat*, perquè siguin *prioritàries* en tots els nostres plantejaments evangelitzadors i en l'**atenció de proximitat** a aquells i aquelles que no poden apropar-se per mor de la mobilitat i els desplaçaments. Aquesta **opció de proximitat** i el seu caràcter prioritari -si ens ho prenim seriosament- trastoca i tal vegada posa en crisi certs estils de vida acomodats o posa en evidència la llunyania tant del pastor en relació amb el seu poble, com de qualsevol agent de pastoral amb l'encàrrec de servei a la comunitat eclesial i civil.

Tot batiat, confirmat o ordenat sacramentalment té i participa d'un **dret fonamental** enmig del poble de Déu. La seva unció és perfum que s'escampa, no per a perfumar-se a sí mateix, sinó als altres, per a impregnar-los de la **bona olor de Crist**, de **gust d'Evangelí**. Fixem-nos en això que diu la 1ª Carta de Joan: «*Quant a vosaltres, sé que manteniu la unció de l'Esperit que heu rebut del Fill i no necessitau que ningú us instrueixi. La unció que ve del Fill us ensenya totes les coses, diu la veritat i no ment. Per tant, d'acord amb l'ensenyament que heu rebut, manteniu-vos en el Fill*» (1Jn 2,27). El sentit d'aquesta unció agombola a tothom i ens confereix la missió de fer realitat la missió de Jesús que hem escoltat a l'Evangelí i que és la seva **carta d'identitat**, com ho ha de ser també la nostra, feta realitat mitjançant l'espiritualitat del programa del Bon

Samarità, el programa de Jesús, que «és un cor que veu». **Aquest cor veu on es necessita amor i actua en conseqüència** (*Deus caritas est*, 31b). A aquest llenguatge el nostre món laic l'entén perquè és el llenguatge dels fets, perquè és la *caritas* en exercici. És el foc que mou totes les àrees pastorals i anima tots els projectes d'evangelització i acompanyament cristià de persones. Ja ho va dir sant Pau VIè, que «avui s'escolta més de grat els testimonis que els mestres, o si s'escolta els mestres és perquè són testimonis» (*Evangelii Nuntiandi*, 41). Per això, -com diu Benet XVI- «el cristià sap quan és temps de parlar de Déu i quan és oportú callar sobre ell, deixant que parli només l'amor» (*Deus caritas est*, 31c).

Deixem, idò, que parli l'amor. Aquesta manera de fer té que veure directament amb el sentit i la força de la unció baptismal pel **sacerdoci comú** de tot cristià i pel **sacerdoci ministerial**, del qual avui en aquesta *Missa Crismal* en feim especial esment. Per això, referint-me a nosaltres, estimats germans preveres, la **unció rebuda** i la **unció encomanada** a fer-la present en el poble cristià **ens compromet a una presència marcada per la proximitat amb gust d'Evangelí**, fruit de la proximitat a Déu i al ministeri episcopal com element de cohesió i comunió eclesial. Recordareu que ho vam reflexionar i pregar en el recés de Quaresma celebrat en clima de fraternitat a Pina encara no fa un mes.

D'aquest tema de la **proximitat**, el papa Francesc ja ens n'havia parlat a la **Visita ad Limina** del mes de gener -com si d'una urgència es tractàs-. En **temps de Sínode** això és fonamental i en l'oportunitat de la **Visita Pastoral** reiniciada el mes de març encara més. El papa Francesc, analitzant la situació de canvi que vivim, diu que «moltes accions i actituds poden ser útils i bones, però **no totes tenen gust d'Evangelí. El centre de la qüestió està en això, en discernir si el canvi i les accions tenen o no tenen gust d'Evangelí. Ni refugiar-nos en un passat que pensam que garanteix una forma de protecció contra qualsevol casta de risc, ni en un optimisme sense discerniment que ho ignora tot i prescindeix de decisions madures que menyspreen així la saviesa dels anys**».

El poble sant de Déu, la gent dels nostres pobles i ciutats, **el nostre laicat, té l'olfacte molt fi per a detectar la nostra proximitat o llunyania**. Esperen de nosaltres dedicació plena a ells, a la comunitat, il·lusió en tot allò que se'ns encomana. Esperen de nosaltres que siguem **pastors propers**, de **trobada freqüent**, no només en els recintes de l'Església o les dependències parroquials on de cada dia més l'acolliment ha de ser exquisit i personalitzat, sinó **enmig del carrer i amb presència a les cases**, especialment la relació d'amistat amb els *malalts* i les *famílies*. Hi ha una especial sensibilitat per a detectar el temps que dedicam als feligresos, perquè saben que *el nostre temps és per a ells*, que *la nostra unció és per a ells*, als qui per amor hem decidit entregar la nostra vida. La nostra vocació és d'*escoltar molt*, de *comprendre molt*, no només de guiar, sinó també de *seguir el ramat*, el qual -com diu el papa Francesc- també té bon olfacte per encertar el camí. Som servidors que no hem vingut a ser servits, sinó a servir, com Jesús.

La **concreció de la proximitat** és el realisme amb què l'hem de viure. Realisme que vol dir *maduresa humana i cristiana, humilitat, interiorització, discerniment, honestedat, transparència, presència, disponibilitat, confiança, tendresa, fervor, dedicació, comunió, participació, bon humor, esperança...* Posaria aquí tots els **valors evangèlics** coneguts, pregats i assumits amb joia i paciència.

També vull ser molt realista quan detectam moments de desànim, quan la il·lusió perd força per l'ambient de indiferència que ens rodeja, quan veim que s'ha perdut el sentit del sagrat i costa molt que l'Evangelí sigui conegut i que l'oferta eclesial ens doni la impressió de generar poc entusiasme. D'altra part, quants n'hi ha qui han aconseguit **animar grups sinodals** i fer un **treball d'acompanyament zelós i constant**. La gent ho comenta -l'altre dia al Seminari Nou en la reunió de secretaris de grups sinodals- i se sent atreta a participar i viure la comunió i el goig de caminar junts.

Tot això té un **secret**, el que prové del do que hem rebut en l'ordenació i que sant Pau exhorta a Timoteu a *mantenir viu per la imposició de les seves mans, que no és un esperit de temor, sinó de fortalesa, d'amor i de sobrietat* (cf. 2Tm 1,6-7). Més que receptes o teories, necessitam eines concretes amb les que confrontar el nostre ministeri, la missió encomanada i la seva quotidianitat. Hi faig referència ara al que ens ha dit el papa Francesc sobre la **pastoral de proximitat**:

La proximitat a Déu, com a proximitat de les proximitats. Un prevere -també tot cristià- és convidat abans que res a cultivar aquesta proximitat, que és intimitat amb Ell. És l'empelt que ens manté dins d'un vincle de fecunditat i que ens ajuda a suportar amb serenitat situacions contradictòries. Hi haurà moments en què es podrà ser lloat, però també arriben les hores d'ingratitude, de rebuig, de dubte i solitud fins haver de dir: «*Déu meu, Déu meu, per què m'heu abandonat?*» (Mt 27,46). La proximitat que Jesús manifesta tenir en Déu és el referent fiable de la nostra proximitat amb Ell, la que fa que quan arriba el vespre, encara que rendits, brolli del nostre cor un «*perdó, Senyor*», i unes «*gràcies sinceres*» i fins demà!

La proximitat al bisbe, amb els preveres i entre ells la vull veure en una unitat, formant part d'un cos que viu relacionant-se. Obediència al bisbe i als germans preveres vol dir saber escoltar i discernir junts la voluntat de Déu. L'**obediència** és la característica més forta dels vincles que ens uneixen en comunió. L'obediència, per tant, és *escoltar la voluntat de Déu*, que es discerneix precisament en un vincle. Defensar els vincles dels preveres amb l'Església particular, amb l'institut al qual es pertany i amb el seu propi bisbe fa que la vida sacerdotal sigui digne de crèdit. Això demana que els preveres preguin pels bisbes i s'animin a expressar la seva opinió amb respecte valor i sinceritat. I demana també els bisbes, humilitat, capacitat d'escolta, d'autocrítica i de deixar-se ajudar. *Les característiques de la fraternitat sacerdotal són les de l'amor*. Per això, sabem que l'amor fratern no cerca el propi interès, que oblida per sempre el mal rebut, que es complau en la veritat i rebutja tot tipus d'enveja, calúnnia, maledicència i murmuració. **L'amor fratern, si no volem endolcir-lo, acomodar-lo o disminuir-lo és la «gran profecia» que en aquesta societat del descart estam a viure**. Aquesta profecia necessita anunciadors, persones que des dels seus límits i de les dificultats que es presenten es deixin tocar i qüestionar per les paraules de Jesús: «*Tothom coneixerà que sou deixebles meus per l'amor que us tindreu entre vosaltres*» (Jn 13,35)

Proximitat al poble, enriquida per les proximitats anteriors i que és la posada en pràctica de la *unció rebuda* i la *missió encomanada*. **La vida sacerdotal es deu als altres, al Senyor i a les persones encomanades per ell**. Aquest estil de proximitat és de compassió i de tendresa perquè és capaç de caminar no com a jutge o amb actituds prepotents, sinó **com el Bon Samarità que reconeix les ferides del seu poble**, el patiment viscut en silenci, l'abnegació i sacrifici de tanta pares i mares per tirar endavant les seves famílies, i també les conseqüències de la violència, de la corrupció i de la indiferència que al seu pas intenta silenciar tota esperança. **Pastoral de proximitat** que permet *ungir les ferides* i *proclamar un any de gràcia en el Senyor* (cf. Is 61,2), com ens han dit avui Isaïes i Jesús. El poble ens demana que siguem pastors del poble i no funcionaris del sagrat: persones que sapiguem de compassió, d'oportunitat; que, des de la proximitat convoquem la comunitat i ajudem a créixer en el sentiment de pertinença; homes amb coratge capaços d'aturar-se davant el caigut i estendre la seva mà; homes contemplatius que amb la proximitat amb el seu poble puguin anunciar en les nafres del món la força operant de la Resurrecció.

Acab convidant-vos a pregar, a suplicar, a donar gràcies. Tenim tants motius i té tanta força fer-ho junts! Més, quan ara, després de la renovació de les promeses sacerdotals, anam a beneir els *Sants Olis*, que, a partir de la seva **unció** som convidats a ser testimonis d'amor i de fidelitat per a la nostra santificació i la de tot el poble cristià.
